

Er zijn weinig dagen in het kerkelijk jaar die onze fantasie zo prikkelen als het feest van vandaag. We willen ons dat gebeuren van die Hemelvaart van Jezus toch zo graag voorstellen. Maar het evangelie stelt teleur. Lucas zegt zo goed als niets over die vaart naar de hemel. Hij moet geweten hebben dat al te veel nadruk op die hemel een probleem kan vormen. Die hemel zou dan te veraf en onbereikbaar kunnen worden, enkel onderwerp van mooie schilderijen.

Het beeld van de hemel wordt in de Bijbel nooit gebruikt om een verre afstand te suggereren. Integendeel. God is niet alleen de Heer van hemel hier boven maar ook van de aarde hier beneden. Jezus is niet ten hemel opgestegen om ergens op een uitkijkpost sterren te zitten tellen. Ook al zien we Hem niet, Hij is niet afwezig. Hij is naar de hemel gevaren om intenser en dichter bij de mensen te zijn. Intensier en dichter, maar hoe dan? Als een gewonde man, een man met littekens aan handen, voeten, hoofd en hart. Als Hij die wonden draagt, waarom zou Hij dan niet daar zijn waar mensen lijden onder onmacht, onrecht, ziekte of gebrek aan durf om eigen wonden ter genezing aan te bieden? Dit is ook hemelvaart: een God die via de wonden van de mens intrekt in het hart van de mens. Om dat te aanvaarden is er kracht nodig.

We hoorden Jezus zeggen: *'Ik zal je met kracht toerusten!'* Dat is geen kracht van één of andere superheld maar Jezus spreekt hier over Geesteskracht. Dat gebeurt dus van binnenuit. Wie leeft vanuit de Geest van Jezus houdt stand. Misschien alleen al omdat hij dan de vrede in zijn hart bewaart, en zo zonder woorden getuigt van Gods verborgen aanwezigheid in deze wereld. Het is duidelijk dat deze wereld nog niet vervuld is van die goddelijke vrede. De wereld streeft naar een militaire vrede, een politieke vrede, economische vrede. Dat is een uiterlijke vrede die bij de minste weerstand kan omslaan tot onvrede, onrust en oorlog. Maar Gods' vrede is innerlijk en blijvend, het is de vrede van een rustig hart. Eigenlijk varen wij zelf ten hemel telkens als wij die innerlijke vrede hebben en ons niet laten opjagen door al die berichten die ons die vrede wil afpakken.

Lucas schreef twee boeken: het evangelie en het verslag over het prille ontstaan en de groei van de Kerk, de Handelingen van de apostelen. Het fragment dat we uit dat laatste boek hoorden, eindigt met een vreemd motief: een wolk onttrok Hem aan de ogen van de apostelen. Die wolk heeft een dubbele betekenis. Zij staat symbool voor Gods aanwezigheid. Tegelijk bewerkt ze, net als de steen voor het graf, de afscheiding tussen het heilige en het profane, het goddelijke en

het alledaagse. Lucas zegt het niet met zoveel woorden, maar laat er geen twijfel over bestaan: 'Het heeft geen zin naar boven te staren. Dit is koffiedik - nee, wolkendik - kijken. Kijk beter naar beneden, naar binnen en om je heen. Daar is voortaan de Geest van Jezus te vinden. Niet in het oppervlakkige, maar in het diepe.'

Dit verhaal van Hemelvaart is dus een variant van het lege graf, een variant van de verschijningen en een variant van de neerdaling van de Heilige Geest. Eigenlijk gaat het om één moment dat voortaan de geschiedenis gaat bepalen: een moment van openbaring: God is Kracht, Licht, Vrede, Liefde, Stilte en Aanwezigheid. Hij is anders dan alle kennis of voorstelling. Vandaar die uitnodiging - op het einde van het evangelie - om in gebed te leren wachten tot we aangeraakt worden door die andere kracht dan die we tot hiertoe kenden. Geen aardse kracht, maar eentje van boven: de H. Geest die ons de aanwezigheid van God doet ontdekken. Daarin geloven wij en gaan we in de geloofsbelijdenis uitspreken.

Amen.